

ג שם במקרא.
ד הרא"ש בשם
הרמב"ם ורשב"א יורה
דאורייתא דה שם במקרא
טו. ד. שם. י. שם.

על פי שאינו רשאי יצא, לפי ^(א) שאינה סמוכה לה בתורה: ב. יקרא פרשה ^(י) וטעה ^(ב) בה, אם יודע היכן טעה, כגון שקרא בלא אלא שדלג ^(י) ^(ג) פסוק אחד באמצע, חוזר לראש אותו הפסוק ^(ו) וגומר הפרשה, ואם אינו יודע היכן טעה, חוזר ^(ו) לראש ^(א) הפרשה: ג. יטעה בין פרשה לפרשה, שהוא יודע שסים פרשה ^(י) ואינו יודע אם ראשונה אם שנייה, חוזר לפרשה ראשונה ונתחיל ונהיה אם שמע: ד. יהיה ^(ט) עומד ^(ז) בוכתבתם ואינו יודע אם בוכתבתם שבפרשה ראשונה אם בוכתבתם שבפרשה שנייה, חוזר לוכתבתם שבראשונה. ונהי מלי שלא התחיל למען ירבו ימיכם, אבל ^(י) אם התחיל למען ירבו ^(ז) ימיכם ^(א) אין צריך לחזור, דסרכה נקט ונאמא:

שערי תשובה

ס בוכתבתם. עין באר הישב. וצ"ל בשלמי צבור בשם מ"מ, דבוקרא והצבור עומד בוכתבתם השניה מלפניו או מאחוריו, יאמר וכתבתם שבשניה, וכן לאריך גי'סא, אם התחיל למען ירבו והצבור עומד בוכתבתם הראשונה, דבוקרא מלתא שפעה ולא סרכה נקט ואזיל, עין שם:

אנו יודע אם אמר שמע בכתב פשיטא חוזר לראש, כ"ח מנן אברהם. וט"ו כתב, נראה פשוט דאם ארע לו בן בפרשה ראשונה דאיתו חוזר ונתחיל שמע וישראל, דהא לחד פרוש הו' אסור באומר הפרשה ובפלה, אלא מתחיל ואחבה, עד כאן לשונו. נראה לי דאנרי גם בן בידוע שקרא פסוק ראשון, דאם איתו יודע וישראל אסור פסוק ראשון אם בן אסור אם תמצי לומר דקרא פסוק ראשון בדיא שלא בכתב קרא אותו וצריך לחזור מפסוק ראשון ואילן, דאם לא בן הו' לה קוראה למפרע, ובאי אירא דאיתו יודע היכן טעה, אסור יודע מכל מקום בידע שלא קרא פסוק ראשון בכתב צריך הוא לחזור מןחלת שמע ואילן, אלא על פרוש מירי דבסוק ראשון הנה מנן ואחר כך קרא שלא בכונה וטעה ואינו יודע היכן טעה, חוזר לראשונה. והו' פרוש ט"ו וכו' שכתב בה"ח ופנן אברהם. והמחבר יד אחר הדין דה"ט הוא מתנגד עם הדין חזיר בזה, עין שם, ולא דק: ^(י) בוכתבתם. והא דלא קאמר בוקשתם, משום דיש הפרש דוקשתם הראשון הוא בקמין שהוא לשון יחיד והשני הוא בסגול שהוא לשון רבים, עין חספוט דם טוב. וט"ו כתב הטעם דוכתבתם הוא סוף הפרשה ויכול לטעות, עין שם: ^(א) ימיכם. וכל שכן באמצע הפרשה, וזקנה

באור הלכה

ביוזא דעה בסימן רפח. ונראה לי בפשיטות לישב, דהו' כונת הגר"א לשכתב על מה שכתב הרמב"ם שאינן סמוכות בתורה, רוצה לומר, שאינו אלא תקנת חכמים, והכונה הוא דבדאי כיון דבתורה נכתב וזהו אם שמע בפרשת עקב אחר שמע שבפרשת ואתחנן, אם יכתב וזהו אם שמע קדם מקרי שלא בהזדמן, ולכן שם פסול, מה שאין בן בענינו הוא רק תקנת חז"ל. והטעם נראה לי פשוט, דלשם כיון דארבע פרשיות שבפסלין השני פרשיות שבמזוזה מעבבות זו את זו, כדאיתא במנחות כח במשנה, אם בן אם חסר פסוק אחד או פרשה אחת הרי הוא כאלו לא כתב כלל, ולכן אמרין דמה שצ"ל לנו התורה דביענין כסדרן, כדאיתא במכילתא, ומסתמא הטעם גם בן משום דהו' לטטפת בין עיניו, הכונה הוא על כל הארבע פרשיות ביחד, שכלה נחשבת רק כפרשה אחת ומחלקת רק בפסוקים, מה שאין בן בענינו, וכל קרא רק פרשה ראשונה, בדיא מש לו על כל פנים מצוה דקבלת על מלכות שמים אף אם לא קרא השניה של קבלת על המצוות, אף אם נאמר דשתיקן דאורייתא, אין מעבדין זו את זו, שהרי בכל אחת כתוב צווי בפני עצמה, וכל פרשה ופרשה מורה על ענין מיוחד. בפני עצמו, לכן אמרין דכונת הכותב והיו הוא רק על הפסוקים שבכל פרשה, וכל זה אפילו אם שתיקן דאורייתא, וכל שכן אם נאמר דפרשה אחת מן התורה, בודאי לא קאי והיו רק על הפסוקים שבפרשה זו. ומכל מקום מדרבנן בדיא לא יצא אפילו אם שנה הפסוקים בפרשה שניה ושלשית:

והוא אינו זוכר שאמר שמע בכונה, בלא הכי ^(א) חוזר לראש, כי כיון שלא קראה בכונה הו' בלא קרא כלל את הפסוק שמע, וממילא צריך לקרות כל זו הפרשה שלא יהיה הקריאה למפרע. ^(א) ויקראה בלתיש או ימתין מעט, שלא יראה מקורא שמע שמע: ג. ^(ח) ואינו יודע, ומירי ^(א) שאינו זוכר כלל שום תבה שאמר מפרשה שנייה, וגם מירי שעדיין לא התחיל תבת ויאמר, דאם אחר שהתחיל ויאמר עלה לו הספק על לבו, ^(א) תלינן דמסתמא אמר גם פרשה שנייה כפי הרגלו: ד. ^(א) עומד בוכתבתם. והא דלא קאמר בוקשתם, משום דיש הפרש, דוקשתם הראשון הוא בקמין שהוא לשון יחיד, והשני הוא בסגול שהוא לשון רבים. וט"ו כתב עוד טעם, שאין דרך לטעות באמצע, דיוכל להרגיש לפי הזמן שהתחיל לקרות, אבל כשהוא עומד בסוף, שיש כאן קצת זמן איר, שפיר יוכל לפעמים לטעות דשמא סים הפרשה שניה: ^(י) אם התחיל. רוצה לומר, ונסתפק לו אחר כך פן אמר חלמנן ירבו אחר וכתבתם שבפרשה ראשונה, אפילו הכי אין צריך לחזור, דמסתמא אמר כפי ההרגל לומר למען ירבו אחר וכתבתם שבשניה, ומכל שכן אם מצא עצמו בתבה אחת באמצע הפרשה, וזקנה שאמר כל מה שלמעלה מזה ולא דלג פסוק או תבה ואחריו: ^(יא) אין צריך לחזור. כל זה בשקורא בזה, אבל ^(א) אם הוא קורא עם הצבור ורואה שהשליט צבור עומד בוכתבתם שבפרשה ראשונה או סמוך לו, יחזור לוכתבתם שבפרשה שנייה, דמכחא מלתא שפעה ולא נקט סרכה ואזיל, וכן לאריך גי'סא, אם עומד בוכתבתם דפסק בשלחן ערוך דחזור לוכתבתם הראשון, אם רואה שהשליט צבור והצבור עומדים בוכתבתם שבשניה או סמוך לו מלפניו או מלאחוריו, יאמר גם בן אחר כך הפסוק

שער היצוין

א ^(א) הגר"א, וצ"ל בבאר הלכה: ב ^(א) לבוש וכו' משנה. ומה שכתבתי אם הוא זכר, בן משמע בכסף משנה מובא לקמן בסימן סו מנן אברהם סעיף קטן ג: ^(א) בן משמע מדגריא בטקס זה וכן מדרן דהיום וזוהי פשוט, דלא כפר מננים שמסתפק בה: ^(ד) פרי חדש פרי מננים: ^(כ) מכה מפור מננים: ^(י) בית יוסף וזהו המדרש ומנן אברהם ואליה רבה ודרן דהיום, דלא בלבוש וט"ו: ^(י) פרי מננים: ג ^(ד) מננים: ^(ט) מננים ואליה רבה ודרן דהיום: ד ^(י) מאמר מרדכי הרבא בשערי תשובה: